

El medi ambient de BCN i la senyora Colau

written by Jaume Gras i Bartrolí | 26 d'agost de 2022

La senyora Colau ha estat la primera alcaldessa de Barcelona. És ben cert i és un fet rellevant per a la història de la ciutat més enllà de com s'ho ha fet per arribar-hi. Estic convençut que la senyora Colau es convertirà també en la primera autoritat municipal europea que la faran fora del càrrec per culpa d'un dels pecats capitals més desprestigiats que no és altre que el de la peresa, que en versió político-administrativa vol dir deixadesa.

Deixadesa protagonitzada per ella i pel seu govern progressista de debò. La faran fora per culpa de la immensa brutícia que impera a la ciutat que escandalitza fins i tot als turistes més *hooligans* del continent, que a Barcelona, per fer gruix, en són legió. Resulta paradoxal que una persona que es mou dins d'aquest món tan reivindicatiu per la cura del medi ambient, amb una regidoria d'Emergència Climàtica i Transició Ecològica a la casa, sigui responsable de tanta brutícia a la vista de tothom. Hi ha situacions que només es poden donar a Barcelona –també a Catalunya–, on la realitat és una ficció i les paraules van a missa.

La senyora Colau forma part d'aquest món ideològic tan peculiar que tant mal ha fet a Catalunya pels seus excessos d'idiologisme de naturalesa tant pseudoreligiosa com irresponsable. Tanta retòrica finalment embafa. Forma part d'aquest sector que ha abusat tant de la desmesura i del tot s'hi val que finalment es pensen que ser endreçat i una mica polític fa burgès. I, per tant, és de dretes. De Convergència, dirien! En fi.

Les conseqüències de segons quina manera de pensar i sobretot de fer, el tenim i el patim des de fa anys a Barcelona. També

a tot el país que com deia el senyor Oriol Junqueres abans de la reconversió, "se'ns està quedant a les mans".

Grafitis, pixums, males olors, contenidors que són abocadors, desordre i lideratge negatiu en molts àmbits. El catàleg dels horrors és amplíssim. Per exemple en producció i consum de drogues. Deu estar tan escampat que fins i tot el pare del president de la Generalitat s'ha vist immers indirectament en un problema de producció de marihuana en una de les seves naus arrendades. El senyor Aragonès faria bé d'informar-se abans de qui posa a casa.

N'hi ha més. En el fenomen de l'ocupació d'habitatges també som líders a Espanya i a Europa, en desnonaments, en indigència al carrer també, després de deixar tirades a milers de persones a qui se'ls hi havia dit amb molt de sentiment que se les volia acollir. Massa emoció, incontinença retòrica i molt descontrol i poca capacitat per resoldre problemes ni que sigui la proliferació de senglars a Collserola, que també els afecta.

D'una ciutat que fa aquesta mala cara no se'n pot esperar res per molt que els amics de sempre intentin salvar els mobles anunciant, de tant en tant, milions en inversions de procedència internacional que bàsicament són, en la seva gran majoria, especulació immobiliària nua i crua. Com sempre. Compra i venda d'hotels i immobles varis.

La campanya de les pròximes municipals no anirà sobre la capitalitat de Barcelona i la seva projecció universal. Ja no hi va anar ni l'any 2015 quan els tramposos del procés feien bestiejar els barcelonins que somiaven formar part de la capital d'un país lliure. L'absència d'aquest debat en aquells moments ja era tot un símptoma de compromís amb la "seva" gent. La decrepitud de Barcelona, i la de Catalunya, descapitalitzada de recursos per culpa d'espolis i el mal govern, demana un lema de campanya tan elemental i simple com aquest: *Volem una ciutat neta, la tindreu! Voteu-me. Anirà*

d'això. De netedat i d'urbanitat. La "perla" del Mediterrani ha perdut pistonada en els darrers anys.

En aquesta ocasió els assessors de campanya no tindran gaire feina i la que tindran serà poc apassionant i poc creativa. Ja veig els cartells de cada un dels partits amb fotografies dels gargots a les parets exteriors de l'Escola Massana, alguna persona remenant un contenidor amb un filferro, o un gos fent pi-pí, o po-pò, en un parc urbà a qualsevol hora del dia. No donarà per gaire més, a no ser que finalment el senyor Trias decideixi treure altre cop el cap amb un programa encara més centrat i moderat per aconseguir la primera gran reconciliació, de debò, del món convergent després del 155. Tothom buscarà la moderació dels rendits com un signe més d'enteniment i sobretot de seny.

No tota la porqueria que exhibeix ara Barcelona és responsabilitat de la senyora Colau. Finalment, al meu entendre, ella ha estat la cirereta del pastís d'un procés de degradació de molt més llarg abast. Això sí que és un desastre ecològic urbà, un desastre que no es genera només en vuit anys de mal govern. Cal una preparació prèvia.

El més paradoxal de tot plegat és el fet que la senyora Colau ha estat els darrers dos mandats l'alcaldesa antisistema (?) de l'establishment més monàrquic i castellà de la ciutat. Si ho ha estat és perquè ella no ha tingut gaires manies i s'hi ha posat molt bé per fer aquest trist paper.

Tothom sap què va passar a les primeres eleccions en les quals es va produir la tupinada de l'Espanya irredempta contra el senyor Trias amb invents i falsedats. El progressisme beneficiant-se del clavegueram pudent! Per favor! El segon mandat també es va forjar malament tenint en compte la superioritat moral que gasten els de la seva banda. L'acord amb aquell senyor francès d'Horta ha estat de traca i mocador i demostra de pas com s'estimen la ciutat els patricis i el món esquerranista crioll. El compromís històric a la

barcelonina.

La senyora Colau i els socis socialistes han fet feina. Està clar. Vuit anys després, Barcelona és encara més castellana que no era. Amb això els *tremendos* del Titànic exiliats ara a Madrid deuen estar contents i no és altre que aquest el motiu que tanta porqueria i degradació mediambiental no els tregui ja el son i ara no diguin ni piu.

En un país normal, sense tantes hipoteques, servituds i genuflexions diàries, la senyora Colau també passaria a la història. I tant. Però no per ser la primera dona alcaldessa sinó per ser la primera política que pretenia arribar a la trona municipal amb aquestes circumstàncies tan poc honorables i va haver de renunciar.